

Arrest

nr. 96 039 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak). Op 30 juni 2011 zouden 's avonds na uw werk tussen 23 en 24 uur 8 onbekende gewapende mannen uw huis binnengevallen zijn. Ze zouden u meteen beginnen slaan zijn en sloegen ook uw Jordaanse vrouw toen ze begon te schreeuwen. De mannen zouden erop uit geweest zijn om uw twee dochters mee te nemen. Uw sjiitische buurvrouwen zouden echter op het geschreeuw afgekomen zijn en konden voorkomen dat uw dochters meteen meegenomen werden. Ze zouden de mannen gevraagd hebben uw dochters tot de volgende ochtend tijd te geven om zich voor te bereiden op hun vertrek. Eén van de mannen zou daarop een schot in de lucht gelost hebben terwijl hij zei dat ze de volgende ochtend terug zouden keren om uw dochters te komen halen.

Twee jongens uit uw buurt die eveneens op het geschreeuw afgekomen waren, zouden u na het vertrek van deze mannen verteld hebben dat het eigenaars van nachtclubs zouden zijn. Ze zouden u ook gewaarschuwd hebben dat als u uw dochters met hen mee zou laten gaan, dat zij in de prostitutie terecht zouden komen. De jongens zouden deze mannen ook gelinkt hebben aan A.(...) A.(...). Nadat u en uw vrouw door de buurvrouwen werden verzorgd zouden jullie jullie spullen bij elkaar genomen hebben om van zodra de avondklok afgelopen was om 5u 's ochtends het huis met een taxi te verlaten. U had immers een welgestelde vriend gebeld bij wie u mocht verblijven, namelijk A.(...) A.(...) A.(...) S.(...).

De volgende dag nog, op 1 juli 2011 zou A.(...) uw gezin door zijn vriend S.(...) naar familie van hem in de richting van Hella laten brengen. Voor u regelde hij een smokkelaar om naar België te komen. Op 3 juli 2011 zou u Irak alleen verlaten en op 14 juli 2011 zou u in België toegekomen zijn waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde. In oktober 2011 zou u nog contact gehad hebben met uw vriend A.(...), die u vertelde dat uw gezin op eigen initiatief het huis van zijn familie verlaten zou hebben. Ze zouden zich echter veilig op een andere plaats ophouden, al verklaart u geen idee te hebben waar.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (uitgereikt dd. 20/02/2002); uw origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt dd. 09/08/1980); uw origineel rijbewijs (geldig van 03/07/2002 tot 03/07/2007); uw origineel militair boekje (uitgereikt dd. 24/03/1992).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst legt u eerder vage verklaringen af omtrent de identiteit van de militieleden die bij u thuis uw beide dochters zouden zijn komen opeisen. De gewapende mannen zelf zouden niets gezegd hebben, maar volgens uw buurjongens zouden het mensen van A.(...) A.(...) zijn die verantwoordelijk zijn voor de nachtclubs in Karrada en ook wel voor de prostitutie (gehoorverslag CGVS 9). Zelf verklaart u echter de persoon A.(...) A.(...) niet te kennen, noch iets te weten over de groep van Ammar Alhakem (gehoorverslag CGVS 9 en 11). Het is echter opmerkelijk dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de groep die de feitelijke macht in Karrada in handen zou hebben, niet in het minst aangezien u al jarenlang in deze wijk zou wonen en werken. De uitleg dat het voor u moeilijk zou zijn om meer informatie over deze sjiitische militie te kunnen verzamelen (gehoorverslag CGVS 11) is allerm minst aannemelijk net omwille van uw voornoemd lang verblijf en uw werkzaamheden op een markt in de buurt (gehoorverslag CGVS 3 en 6-7). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat het voor u onmogelijk geweest zou zijn om hier meer over te weten, aangezien u er zich middenin bevond. Toch baseert u zich voor uw uitspraken over deze militieleden en hun bedoelingen louter op de verklaringen van twee buurtjongens (gehoorverslag CGVS 8), die deze mannen in één adem aan nachtclubs, aan sjiitisch leider A.(...) A.(...) en aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken zouden linken (gehoorverslag CGVS 8). Enkel mensen van de milities en van de politie zouden immers na het ingaan van de avondklok om - zo verbeterd u zichzelf - 24u nog op straat mogen komen. Volgens uw eigen verklaringen zou de inval bij u thuis zich echter nog net voordien, tussen 23 en 24 uur, voorgedaan hebben (gehoorverslag CGVS 9).

Voorts rijst de vraag waarom precies uw familie, en meer bepaald uw dochters, gevisieerd zouden worden. Uw buurjongens zouden u gewaarschuwd hebben niet langer in de wijk te blijven wonen, aangezien u een soenniet bent, zoniet zouden uw dochters meegenomen worden (gehoorverslag CGVS 8). Zelf geeft u aan ook niet te weten waarom men uw familie nu plots zou viseren, behalve 'misschien omdat u soenniet bent' en omdat er tegenwoordig nachtclubs geopend zijn in de buurt (gehoorverslag CGVS 12). Volgens uw verklaringen zou u echter niet het enige soennitische gezin in Karrada zijn (gehoorverslag CGVS 3). Bovendien lijkt het er niet op dat de soennieten in Karrada zich er uitermate bedreigd zouden voelen, aangezien ze verspreid zouden wonen over de buurt tussen een meerderheid van sjiieten (gehoorverslag CGVS 3). Aan uw verklaring dat de meeste soennieten de wijk stelselmatig zouden verlaten kan bovendien getwijfeld worden (gehoorverslag CGVS 3), aangezien u zelf verklaart geen enkele soenniet in de wijk persoonlijk te kennen (gehoorverslag CGVS 12), waarbij geconcludeerd dient te worden dat u ook deze informatie maar uit tweede hand zou hebben. Verder verklaart u nooit problemen gekend te hebben in al die jaren dat u in Karrada stevast tussen een meerderheid van sjiieten gewoond zou hebben (gehoorverslag CGVS 9 en 3) en dat deze sjiitische burens u bovendien spontaan ter hulp gekomen zouden zijn de avond van het incident (gehoorverslag CGVS 8 en 10). Dergelijke vaststellingen lijken uw bewering in de wijk speciaal gevisieerd te worden bijgevolg eerder tegen te spreken. Voorts toen u gevraagd werd of dergelijke praktijken van valse huwelijken wel vaker voorkwamen, zou u positief antwoorden zonder hier echter

concrete voorbeelden van te kunnen geven. U zou hiervoor louter verwijzen naar verhalen die u op de markt gehoord zou hebben (gehoorverslag CGVS 12).

Wat er ook van zij, zelfs al kan nog geloof worden gehecht aan uw verklaringen, dan nog dient er opgemerkt te worden dat het om een geïsoleerd incident gaat, waarbij er geen aanwijzingen zijn dat het speciaal uw gezin is dat werd geïsoleerd, maar louter toevallig het slachtoffer werd van een inval door een criminele bende. Deze stelling wordt onder andere ondersteund doordat u geen enkel ander probleem aanhaalt dat u in Irak zou hebben meegemaakt. Gezien het niet enkel om een geïsoleerd incident gaat, maar dat trouwens ook nog eens te maken heeft met een criminele bende die in één bepaalde buurt van Bagdad actief zou zijn, kon u uw probleem ontvluchten door zich elders in Bagdad of in Irak te vestigen. Het feit dat uw dochters, die in eerste instantie werden geïsoleerd, elders leven zonder problemen toont aan dat uw probleem lokaal van aard was en gelieerd was aan een specifieke context. Niets wijst erop dat u bij terugkeer naar een andere buurt van Bagdad of Irak nog met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het eerder bevreemdend is dat u geen idee heeft waar uw gezin zich op dit moment zou bevinden (gehoorverslag CGVS 4-5), terwijl uw bezorgdheid om hen net aan de basis zou liggen van uw vertrek. U weet niet op welk adres uw gezin aanvankelijk ondergebracht werd door uw vriend A.(...) behalve dan dat het in de richting van Hella zou zijn (gehoorverslag CGVS 13) en vervolgens zouden uw vrouw en kinderen op eigen initiatief dat veilig onderkomen alsnog verlaten hebben om zich naar een adres te begeven waarvan ze u blijkbaar niet gewoon op de hoogte kunnen stellen (gehoorverslag CGVS 5 en 20). Uw vriend A.(...) zou u zelfs niet kunnen vertellen wanneer ze precies bij zijn familie vertrokken zouden zijn, hoewel hij dit eenvoudigweg zou kunnen navragen. U zou hem er echter ook niet naar gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS 13). Een dergelijke bevreemdende vaststelling dat u het CGVS blijkbaar niet in staat stelt zich een duidelijk en volledig beeld te vormen van de huidige situatie waarin uw familie zich heden zou bevinden, leidt er mede toe dat u uw persoonlijke vrees op vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het is evenwel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsdiensten en overheid geïsoleerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw (verlopen) rijbewijs alsook uw militair boekje bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Gelet op de manifeste beoordelingsfouten werd artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet miskend. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen een zekere consistentie vertonen, waardoor zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Er dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker en zijn gezin op 30 juni 2011 voor de eerste maal zelf geconfronteerd werden met de militieleden. Zij voelden zich onmiddellijk ernstig bedreigd doordat de militieleden verzoeker en zijn echtgenote hadden verwond en gebruik hadden gemaakt van een wapen en duidelijk hadden gesteld de volgende ochtend zijn dochters te komen opeisen. De informatie die zij onmiddellijk daarna hadden ontvangen van hun burens was voor hen voldoende duidelijk om te besluiten dat zij per kerende hun woonplaats dienden te verlaten. Aangezien zij de volgende ochtend reeds zijn vertrokken hadden zij dan ook niet meer de tijd om zich verder te informeren over de sjitische militieleden en over de reden waarom de dochters werden geïsoleerd. In die zin heeft verzoeker dan ook aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gezegd dat dit mogelijks te wijten is aan het feit dat zij als soennieten in een sjitische wijk wonen; een gegeven dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de context werd getrokken. De stelling dat het om een geïsoleerd incident gaat, waarbij er geen aanwijzingen zijn dat speciaal verzoekers gezin werd geïsoleerd, is in strijd met het relaas waarbij verzoeker verklaarde dat de militieleden bij hem thuis binnenvielen, hem onmiddellijk begonnen te slaan, ook zijn vrouw sloegen en hebben gesteld dat zij verzoekers dochters zouden meenemen. Volgens verzoeker kan dan ook niet worden besloten dat verzoeker zijn gezin niet werd geïsoleerd. Waar het Commissariaat-generaal aanhaalt dat verzoeker en zijn gezin in een andere buurt van Bagdad of Irak kunnen leven zonder geconfronteerd te worden met dezelfde problemen, wijst verzoeker erop dat het een gekend gegeven is dat er heel wat seksuele exploitatie van meisjes in Irak is en dat verzoekers gezin met dit probleem werd geconfronteerd. Verzoeker legt diverse artikelen met betrekking tot de door maffiagroepen geregisseerde vrouwenhandel.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan diens asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker vage verklaringen aflegt omtrent de identiteit van de militieleden die bij hem thuis zijn beide dochters zouden zijn komen opeisen. De gewapende mannen zelf zouden niets gezegd hebben, maar volgens de buurjongens zouden het mensen van A.A. zijn die verantwoordelijk zijn voor de nachtclubs in Karrada en ook wel voor de prostitutie (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Zelf verklaart verzoeker de persoon A.A. niet te kennen, noch iets te weten over de groep van A.A. (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 11). De argumentatie dat zij op 30 juni 2011 voor de eerste maal zelf geconfronteerd werden met de militieleden, de volgende ochtend reeds zijn vertrokken en dan ook niet meer de tijd hebben gehad om zich verder te informeren over de sjiitische militieleden kan voormelde vaststelling niet verklaren noch verschonen. Het is echter niet geloofwaardig dat verzoeker niet beter op de hoogte is van de groep die de feitelijke macht in Karrada in handen zou hebben, niet in het minst aangezien verzoeker al jarenlang in deze wijk woont en werkt (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 7, 9, 11).

Het is ook niet aannemelijk dat de vermeende 8 gewapende mannen, indien ze daadwerkelijk waren gekomen om verzoekers dochters mee te nemen, louter en alleen op basis van het advies van enkele vrouwelijke sjiitische burens van hun plannen zouden hebben afgezien om vervolgens te stellen dat zij de meisjes de dag nadien wel zouden komen halen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 10). Het is evenmin aannemelijk dat de desbetreffende mannen van hun plannen hebben afgezien gezien zij verzoekers dochters zo de mogelijkheid gaven om te ontsnappen aan hun lot en te vluchten. Zij hadden immers zeer duidelijk meegedeeld dat ze kwamen om de meisjes mee te nemen en hen te laten prostitueren (stuk 3, gehoorverslag, p. 10), waardoor kon worden verwacht dat zij op de vlucht zouden slaan.

Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn gezin mogelijks plots gevisieerd zouden worden omdat zij soenniet zijn zoals hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opperde (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Volgens verzoekers verklaringen zou hij immers niet het enige soennitische gezin in Karrada zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker verklaart tevens dat de overige soennieten in Karrada verspreid wonen over de buurt tussen een meerderheid van sjiieten (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Verder verklaart verzoeker nooit problemen gekend te hebben in al die jaren dat hij in Karrada stevast tussen een meerderheid van sjiieten gewoond zou hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 9) en dat de sjiitische burens verzoeker bovendien spontaan ter hulp gekomen zouden zijn de avond van het incident (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 10). Dergelijke vaststellingen spreken verzoekers bewering in de wijk gevisieerd te worden omwille van het feit dat hij soenniet is bijgevolg tegen. Ook wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of dergelijke praktijken van valse huwelijken wel vaker voorkwamen, heeft verzoeker bevestigend geantwoord, maar kon hij geen concreet voorbeeld geven. Verzoeker kon louter verwijzen naar verhalen die hij op de markt zou gehoord hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 12).

Daarnaast is de Raad van mening dat, voor zover er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het asielrelaas, *quod non*, de door verzoeker aangehaalde problemen van lokale aard zijn. Het feit dat verzoekers dochters, die in eerste instantie werden gevisieerd, elders leven zonder problemen (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 13) toont aan dat verzoekers probleem lokaal van aard was en gelieerd was aan een specifieke context. Niets wijst erop dat verzoeker bij terugkeer met zijn gezin naar een andere buurt van Bagdad of Irak nog met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd. Waar verzoeker erop wijst dat het een gekend gegeven is dat er heel wat seksuele exploitatie van meisjes in Irak is en dat verzoekers gezin juist met dit probleem werd geconfronteerd, toont nog niet aan dat verzoeker en zijn gezin *ipso facto* opnieuw met hetzelfde probleem zullen worden geconfronteerd indien zij naar een andere buurt van Bagdad of Irak terugkeren. Verzoekers verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde artikelen met betrekking tot de door maffiagroepen geregisseerde vrouwenhandel volstaat

dan ook geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst opnieuw zal geconfronteerd worden met dergelijke problemen.

2.4. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad, die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "*Irak*" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD*" van 5 januari 2012) blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch ook dat dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit voormelde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF